

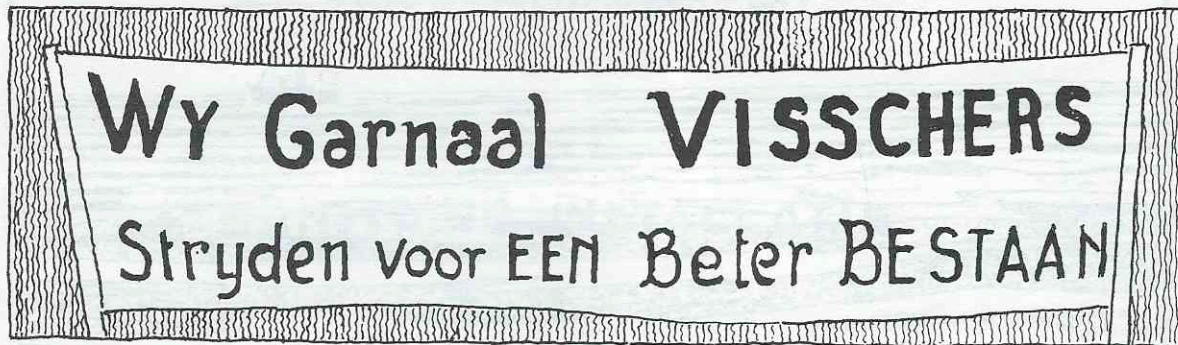
grote vissersstaking van 1933

Uit de toestand van welvaart waarin de visserij geleefd had viel ze middenin de scherpste crisis die de moderne tijden gekend had. En zoals uit onderhavig stuk zal blijken zocht men allereerst zijn heil in protektionisme. Men zocht het in het topje van de ijsberg. De crisis was echter een wereldomvattende toestand.

Precies 50 jaar geleden (nvdr - nu 60 jaar) verscheen in het lokale weekblad "De Zeewacht" een oproep tot betogen. Die oproep luidde als volgt : "Heden zondag om 10.00 uur betogen de visschers tegen de geringe prijzen die ze voor hun garnaal bekomen. Voorts betogen zij tegen de met boorzuur behandelde invoergarnaal."

" Op zondagmorgen 10 juni 1933 trok een proteststoet van meer dan 600 visschers waaronder een delegatie uit Heist-Zeebrugge door de straten van Oostende, voorafgegaan door een groep accordeonisten van 10 man. Duidelijke taal sprekende spandoeken werden megedragen :Wij garnaalvisschers strijden voor een beter bestaan - Wij danken de heren Burge-meesters en Schepenen voor hun medewerking - Wij vragen een beter loon voor ons lastig en gevaarlijk werk.

Daarin stapten o.a. op : Pierre Hubrouck, August Verburgh, Henri Quick, Albert Huys, Henri Vanhoecke, Emiel Salliau, Frederik Vincke,



Henri Deckmyn, dward Demeulemeester, Maurice Pincket, John Deckmyn, Jan Pincket, David Vanslebrouck, Emiel Dasseville, René Jonckheere, Leopold Hagers, Rau, Emiel Blommaert, Frans Deckmyn, Charles Vandewalle, Victor Eyland, August Dewulf, Jozef Decraecker, Henri Cosseleez, Julien Nieuwen-Huyse, Richard en Alfons Verburgh.

Langsheen de route werden strooibriefjes uitgedeeld met volgende inhoud : "Aan de Belgische bevolking. De garnaalvisschers zien zich door de omstandigheden verplicht hun vischvangst zelf op de markt te brengen. De verse garnalen worden te Oostende door de groothandelaars aan belachelijke lage prijzen van de visschers afgenomen.

Honderden visschersfamilie's langs de kust leven in ellendige toestand ; daar zelfs hun slavelijke arbeid niet meer toelaat het dagelijks brood voor hun gezinnen te verdienen. Honderden klein-eigenaars van visschersvaartuigen zitten diep in de schuld daar de garnaalvangst niets meer opbrengt.

De groote schuld daarvoor is de groote toevoer van chemisch geconserveerde Hollandsche garnalen. Deze garnalen zijn door een behandeling met boorzuur van mindere kwaliteit.

Wij vragen dan ook de Belgische bevolking in deze tijden van crisis de Nationale Garnaalvisscherij te willen steunen. Let op en

koop geen geconserveerde Hollandsche garnalen meer. De Belgische visscher gebruikt geen chemische producten om zijn garnalen te verduurzamen. Laat U niet door de handelaars bedriegen en eischt versche Belgische waar. De gansche kustvisscherij zal er U dankbaar om zijn."

Uit dit alles blijkt dat de bittere gomentaren vooral gericht waren tegen de invoer van Hollandsche garnaal. De voorzitter van de Oostendsche afdeling "Hand in Hand" legde in een interview zijn verkoopboek vóór aan de pers. Per reis haalde hij 130 kg garnaal binnen. Die werden verkocht tegen 2 fr en 3,50 fr/kg. Als een matroos per week 146 fr opstrijkt, om dag en nacht te werken, dan mag hij zich tevreden achten."

Dit dient gezien te worden in een periode van de wereldwijde crisis van de dertiger jaren.
